

PEKKA ERVASTIN PUHE

esoteerisessa kokouksessa 6.4.1931

Rakkaat ystävät!

Madame Blavatsky perusti esoteerisen osaston, sittemmin esoteeriseksi kouluksi nimetyn, v. 1888, sen perästä, kun Teosofisesta Seurasta oli yleisesti katsoen kadonnut usko mestareihin. Kun tapahtui tuo suuri paljastus v. 1885-86, niin silloin teosofit alkoivat epäillä, oliko mestareita olemassa, oliko nyt yleensä mitään olemassa. Saattoihan olla, että madame Blavatsky oli keksinyt kaikki nuo asiat, mitä väitettiin. Ja tämä teki sen, että mestareiden täytyi vetäytyä pois Teosofisesta Seurasta. Ja kun he sitten tuumasivat madame Blavatskyn kanssa, mitä voidaan tehdä, niin päätettiin perustaa Teosofisessa Seurassa sisäinen piiri, missä sitten koetettiin päästä kontaktiin mestarin kanssa. Tämä sana ”päästä kontaktiin mestarin kanssa” ei tarkoita ainoastaan sitä, että pääsisi kosketuksiin jonkun määrätyn mestarin kanssa, määrätyn mestari-personallisuuden kanssa, vaan se tarkoittaa yleensä sitä, että ihminen pääsisi kosketukseen itse kosmoksen, maailmankaikkeuden, henkisten voimien kanssa. Mestarit ovat ainoastaan yksi puoli kosmoksen henkisistä voimista, mestarit ovat niitä, jotka täällä maan päällä edustavat korkeinta tietoa ja korkeinta viisautta. Mutta maailmankaikkeus on täynnä kaikellaisia olentoja, ei ainoastaan muutamia kymmeniä mestareita, vaan lukemattomia joukkoja henkiolentoja, joista toiset ovat alempana kehityksessä, eivät ole vielä päässeet ihmisten tasolle, mutta toiset taas ovat merkittäviä jumalallisia olentoja, joiden voimat näyttelevät osaansa tässä maailmankaikkeudessa ja joiden voimien kanssa ihmisten täytyy päästä kosketukseen.

Jos me rajoitumme asumaan ainoastaan maaemon kanssa, silloin emme tule tietoiseksi muuta kuin fyysillisestä ruumiista ja sen karkeista voimista, ja lopulta me tulemme silloin materialisteiksi, jotka eivät usko näkymättömään maailmaan. Mutta jos taas uskomme näkymättömään maailmaan ja uskomme, että kaikkia näitä henkiolentoja on olemassa maailmankaikkeudessa, silloin emme rajoitu maaemon maailmaan, vaan tulemme kosmoksen lapsiksi. Ja ei ole muuta tietä päästäksemme yhteyteen näiden kaikkien kosmillisten voimien kanssa, kuin n.s. mietiskely. Mutta mitä mietiskely on, se on meidän myöskin tiedettävä.

Varsinaiseen mietiskelyyn sanan todellisessa merkityksessä ihminen ei voi ryhtyä, ellei hänen mielensä ole tasapainossa. Sentähden kaikissa okkultisissa kouluissa on aina ensin vaadittu n.s. konsentratio- eli keskitysharjoituksia ja siveellistä itsekasvatusta. Ainoastaan kasvattamalla itseään siveellisesti ja harjoittamalla ajatuksen keskittämistä voi ihminen päästä tasapainoon itsensä kanssa. Ja jollei hänen mielessään ja sielussaan ja hengessään vallitse täydellinen rauha, ei hän voi mietiskellä. Me emme ollenkaan voi mietiskellä sanan todellisessa merkityksessä, jos meidän sielussamme on jotain halua tai pyrkimystä maallisessa suhteessa, jos siinä on levottomuutta, joka kyllä kuuluu asiaan näkyväisessä elämässä, mutta joka ei kuulu asiaan sille ihmiselle, joka tahtoo tulla kosmilliseksi ihmiseksi. Hän on maaemon lapsi, jos hän huolehtii kaikista niistä asioista, ja hänen asiansa on maaemon lapsena huolehtia niistä. Mutta hän on samalla makrokosmoksen lapsi eetteriruumiinsa kautta, tai älkäämme sanoko makrokosmoksen lapsi vaan kosmillinen olento, ja hän elää ainoastaan puoleksi, jos hän elää ainoastaan maaemon leivästä. Silloin hän unohtaa eetteriruumiinsa, sillä se ei elä ainoastaan leivästä, vaan jokaisesta elävästä sanasta, joka Jumalan suusta lähtee. Ja tämä merkitsee, että meidän sisäinen olemuksemme, eetteriruumiimme ja sielumme ja henkemme

elää ainoastaan silloin, jos se on hankkinut itselleen semmoisen rauhan, että mieli on tasapainossa ja että siis voi ruveta mietiskelemään, ojentamaan ikäänkuin tuntosarviaan maailman avaruuteen.

Ensimmäinen on siis, että ihminen saavuttaa mielen tasapainon. Hänen täytyy voittaa itsensä, oppia tuntemaan oma personallisuutensa, sen heikkoudet ja vajavaisuudet ja voittaa ne, voittaa kaikki, mitä hänessä on maailmallista personallisuutta. Hänen täytyy voittaa se sillä tavalla, että hän on sen herra. En tarkoita, että ihmisen pitäisi oppia olemaan syömättä, se olisi turha saavutus, yhtä hyvin voimme syödä täällä kuin olla syömättä, pääasia on, että meidän ruumiimme pysyy hyvissä voimissa, että voimme toimia täällä. Sentähden ei ihmisen pidä käsittää mielen tasapainoa sillä tavalla, että hänen pitäisi kieltää itseltään lepoa, ruokaa tai muita ruumiin tarpeita. Me tarvitsemme kaikellaista semmoista, joka ylläpitää tasapainon meidän ruumiissamme. Jos olemme syömättä ja juomatta, kadotamme tasapainon ruumiissamme, jopa henkemmekin.

Kun siis puhutaan mielen tasapainosta, ei sillä tarkoiteta hullua asketismia. Kaiken täytyy tapahtua järjen rajojen sisäpuolella. Pääasia on se, että ihmisellä on valtaa oman ruumiinsa yli, että me emme ole aivan ruuasta ja juomasta riippuvaisia, että voimme hillitä itsemme, vaikka emme saa ruokaa määrätynä hetkenä. Jokainen ihminen oppii sen helposti ja jokainen saa sen toimeensa oppia. Ihmisessä täytyy olla täydellinen rauha, söi hän tai oli syömättä. Ja samalla tavalla on kaikkien asioiden suhteen, jotka ovat ruumiillisia tarpeita. Ihmisen täytyy osata mielessään olla aivan rauhassa ja osata hillitä ruumiinsa kaikkia tarpeita ja vaatimuksia.

Mutta ruumis ei suinkaan ole ainoa meissä, vaan meissä on tämä meidän alempi sielumme, personallinen tajuntamme, joka on ylpeä, turhamainen, kostonhaluinen j.n.e. Ne tulee puhdistaa pois, sillä mitkään personalliset, itsekkäät

ominaisuudet eivät kelpaa ihmiselle. Ihminen ei saa olla ylpeä, ei häijy, ei itsekäs, se on hänen maaemoisuuttaan, hänen menneisyyttään. Jos hän tahtoo tulla ihmiseksi, täytyy hänen kaikki nuo asiat voittaa.

Sentähden tässä Ruusu-Ristin esoteerisessa koulussa saamme heti alussa oppia asettamaan itsellemme määrättyitä hyveitä, joihin on pyrittävä. Ja ne eivät ole umpimähkään otettuja, ne ovat Jeesuksen Kristuksen antamia, ja niitä hyveitä meidän tulee tavoitella ja itsessämme kehittää ja niiden avulla itseämme kasvattaa. Silloin vähitellen saavutamme mielen tasapainon. Ja näiden käskyjen noudattaminen ei käy päinsä, jollei ihminen harjoita pientä seremoniaa joka päivä, siis keskittä itseään. Mitä keskitys on muuta kuin seremonian harjoittamista. Jostakin ihmisestä voi tuntua se liian teatterimaiselta, niinkuin hän näyttelisi teatteria, kun hän istuu määrättyssä asennossa. Mutta siinä hän erehtyy, ei sen tarkoitus ole totuttaa häntä mihinkään teatterimaisuuteen, ei roolin esittämiseen Jumalan edessä, vaan sen tarkoitus on auttaa häntä näiden käskyjen noudattamisessa, hyveitten tavoittelemisessa, sillä hän ei muista pitkin päivää Jeesuksen käskyjä, ei noudata niitä ja kasvata itseään, ellei hän ole totuttanut itseään ensin jonakin aamuhetkenä päivittäisessä mietiskelyssä pitämään käskyt mielessään pitkin päivää. Hän jonakin aamuhetkenä mietiskelee jotain hyvettä ja painaa mieleensä, että se käsky on hänen aina muistettava sinä päivänä, ja silloin, kun hän kuukausi kuukaudelta ja vuosi vuodelta harjoittaa siten itseään, hän pääsee tasapainoon. Ja hänen ei tarvitse sitä enää tehdä, kun hän on saavuttanut semmoisen rauhan, mielen tasapainon, ettei hän koskaan unohda Jeesuksen käskyjä, niitä hyveitä, jotka ovat välttämättömiä hänen sielulleen. Silloin hänen ei tarvitse määrättyinä hetkenä keskittää ajatuksiaan, koska hän yhtämittaa keskittää itseään niihin käskyihin ja hyveihin, jotka Jeesus on antanut. Ja silloin ihmisen mieli on tasapainossa. Hän on saavuttanut sen rauhan, jota ei mikään voi horjuttaa ja jota

ilman ihminen ei kykene nousemaan kosmilliseksi olennoiksi. Hänen sisässään täytyy olla hiljaisuus, halujen, tahdon äänettämyys, ennenkuin hän voi pyrkiä kosmilliseksi olennoiksi. Silloin vasta me voimme pyrkiä ulospäin itsestämme, ylemmäksi, korkeammalle, ulos maailman avaruuteen, henkivaltojen ja Kristuksen ja Valkoisen Veljeskunnan luo. Kun tuo äänettämyys ja hiljaisuus on meidän sielussamme, silloin itsestään kasvavat ikäänkuin siivet meille, ja jonakuna päivänä valo tulee meidän ympärillemme ja me nousemme ja lennämme valoa kohti. Me tulemme silloin kosmillisiksi olennoiksi, ja se tapahtuu sillä tavalla, että mietiskelemme. Ja silloin meille alkaa meidän todellinen mietiskelymme. Se ei ole enää mitään ajatuksen hillitsemistä, sillä ajatukset ovat hiljaa, mutta mietiskely on silloin semmoista, jota sanoin ei voi kuvata sille, joka ei ole sitä kokenut. Mietiskely on silloin menemistä johonkuhun aatteeseen, ihanteeseen tai olentoon. Mietiskeleminen on silloin yhtymistä Kristukseen. Ja se perustuu siihen, että me osaamme hillitä ajatuksemme, mutta itse mietiskely on sitten vain nousemista siihen näkymättömään maailmaan, astumista siihen tajunnan tilaan, joka on meidän korkeammassa minässämme. Meidän korkeampi minämme ja eetteriruumiimme ovat lähellä toisiaan. Ja kun meidän tajuntamme mietiskelyssä nousee korkeampaan minään, niin se samalla herättää eetteriruumiin toimintaa ja aivan kuin sen meidän oma eetteriruumiimme säteitä, pyörteitä, pitkin, valojuovia pitkin, me silloin nousemme näkymättömään maailmaan ja joudumme kosketuksiin kosmillisten voimien kanssa.

Mietiskely on täten jotain äärettömän korkeaa ja suurta, jotain kerrassaan pyhää. Ja sentähden meidän ei koskaan pidä ajatella, että meditatio eli mietiskely olisi ajatuksen keskittäminen, se itsehillintä, johon pyrimme esoteristeina. Mietiskely on jotain, joka uskotaan meille vasta sitten, kun olemme saavuttaneet täydellisen mielen rauhan. Silloin tulee

meille meidän oma opettajamme, joka näyttää meille, mitä on mietiskely. Ja tämä mietiskelytapa saattaa olla erilainen toisella ja toisella ihmisellä. Ja vaikka se opettaja, joka tulee meidän luoksemme, on mestari tai muu olento tällä maapallolla, hän kuitenkin tulee jokaisen luo erikoisesti silloin, kun asianomainen oppii mietiskelemään tai on valmis sitä oppimaan. Hän tulee luo ja näyttää, miten se on tapahtuva.

Tämä on tietysti aivan okkultinen asia, mutta tahdon sanoa, että kukaan meistä ei ole millään tavalla yksinäinen tai hyljätty olento. Olemme kaikki hyvässä turvassa ja meitä kaikkia autetaan. Niin paljon kuin itse tahdomme itseämme auttaa, niin paljon jumalat meitä auttavat, niinkuin vanhat kreikkalaiset sanoivat. Niin paljon kuin me pyrimme mielen tasapainoon, niin paljon me maailmaa autamme. Siinä määrin, kuin pyrimme totuuteen, rauhaan ja rakkauteen, siinä määrin autamme maailmaa ja niin valmistamme itseämme sitä päivää kohti, jolloin meidän oma vihkijämme tulee meidän luoksemme ja näyttää, miten meidän on mietiskeleminen.

Jeesus Kristus, meidän Herramme ja vapahtajamme, on luvannut olla joka päivä meidän kanssamme maailman loppuun saakka ja on luvannut antaa oman rauhansa meille. Ja kun koetamme vaeltaa Hänen silmiensä edessä, silloin kuljemme turvallisella tiellä, silloin me lähestymme sitä enkelien joukkoa, sitä Valkoista Veljeskuntaa, joka aina on valmis toimimaan Kristuksen tahdon mukaan ja jonka tehtävänä on suojella tätä ihmiskuntaa liian suuresta pahan vallasta. Elämän ihmeellinen mysteeri vaatii, että hyvän rinnalla kulkee paha, että on olentoja, ihmisiä ja entisiä ihmisiä, henkiolentoja, jotka ovat täynnä joko toisenlaista filosofiaa, elämänymmärrystä, niin että he uskovat ainoastaan kärsimykseen ja tuskaan tai sitten ovat täynnä häilyyttä, että tahtoisivat kaiken hävittää, pyyhkiä vaikka ihmiskunnan pois elävien joukosta, jos se voisi lisätä heidän omaa valtaansa, kunniaansa. Sentähden Valkoinen Veljeskunta on välttämätön meille ihmisille, jotka emme osaa

torjua niin hirmuisia vaaroja, joita nuo häijyt olennot tahtovat eteemme virittää. Mutta kun muistamme, että kuljemme mestarin jälkiä, silloin olemme turvassa. Kun muistamme, että Kristus on luonanne, silloin voimme rauhassa ja riemussa elää vuodesta vuoteen, vuosisadasta vuosisataan ja vuosituhannesta vuosituhanteen. Meidän pyrkimyksemme on päästä osallisiksi siitä työstä, joka on ikuinen, siitä työstä ihmiskunnan ja koko luonnon vapauttamiseksi, joka ei ole alkanut eilen eikä lopu huomenna, vaan joka kestää ikuisuudesta ikuisuuteen. Sentähden mekin kaikki tulemme kerran osallisiksi tietoisesta kuolemattomuudesta ja saamme valkoista pukua kantaen aina kulkea läpi vuosisatojen auttamassa, nostamassa, pahaa torjumassa.- Olkoon Kristuksen Valkoisen Veljeskunnan rauha ja siunaus meidän kaikkien kanssa.